

Frankenstein'in İzinde

Nehir Yarar

Alışveriş Tutkunları

Günlük tutmam gerekiyormuş. Bunu az önce Perihan halam söyledi. İnsanlar kendi yaptıklarını da, onlara yapılan yanlış hareketleri veya iyilikleri de çabucak unutturmuş. İnsanların çoğu balık hafızalı olduğu için bir hatırlatıcı olarak günlük yazmaları ve ona güvenmeleri gerekirmiş. Kendisi şimdiye kadar hep böyle yapmış. Bu yüzden tüm arkadaşları –henüz biriyle tanıştım ama o çok olduğunu iddia ediyor– onun hafızasına derin bir saygı duyarlarmış.

Gök mavisi günlüğü elime tutuştururken “Diyelim ki Eylülcüğüm, yakın zamanda sevdiğin birinin doğum günü var. Günlüğüne bakıp geçmiş doğum gününde o sana ne almış diye kontrol edersin ve en az onun ayarında bir hediyeyle karşılık verirsin,” dedi.

“Bu söylediğin çok saçma Perihan hala. Hediyeler karşılık beklenerek alınmaz. Senin günlük yöntemin,

bana biraz küçük hesaplar peşinde koşanların düşüncelerini hatırlattı. Doğrusunu söylemek gerekirse ben arkadaşımın hoşuna gidecek bir şeyler almayı tercih ederim.”

“İki gün sonra, şahane bir çanta hediye ettiğin arkadaşın sana öpücük baskılı sıradan bir bardak alırsa ne demek istediğimi daha iyi anlarsın şekerim. Neyse, gelelim günlük tutmanın bir diğer faydasına... Yazdıklarını birkaç yıl sonra açıp okuduğun zaman, ‘Ne kadar saçma sapan şeylere kafa yormuşum ya da üzölmüşüm,’ diyeceksin. İşte o an seni düşöndüren, canını sıkan ne varsa sabun köpöğü gibi yok olup gidecek. Çünkü seni üzen durumların birkaç sene sonra anlamını yitirdiğini öğreneceksin.”

“Yazdıklarımı birkaç sene sonra açıp okumak korkunç olurdu. Çünkü ders çalışırken kitabımın kenarına karaladığım cümleleri ertesi gün okulda okurken bile yüzümü buruşturuyorum. Benden başka biri okuyacak diye aklım çıkıyor. Söyler misin Perihan hala, ya günlüğüm birilerinin eline geçerse? O zaman ne yaparım ben?”

“Bu ihtimali göze alarak yazacaksın elbette. Günlüğünün sayfalarında arkadaşlarını, babaanneni ya da beni çekeştirirsen büyük bir enayilik olur bu. Herkesten sır gibi sakladığın büyük aşkını bu sayfalara yazarsan halin duman! Çünkü ne kadar saklarsan sakla, defterinin günün birinde hiç ummadığın birinin eline geçme ihtimali var.”

“Birincisi, benim büyük bir aşkım falan yok,” derken kızardım mı bilmiyorum ama hiç durmadan konuşmaya devam ettim. “İkincisi ise hislerimi saklayacaksam günlük tutmanın bir anlamı kalır mı?”

“Peki, hislerini saklama tatlım. Bu deftere gönlünce yaz.”

“Hı hı, gönlümce yazayım da babamın eline geçtiğinde her bir sayfası için bana uzun uzun öğütler versin. Hatta hızını alamayıp önce arkadaşlarımla aileleriyle görüşsün, ardından psikoloğun yolunu tutsun.”

“Amma abarttın ayol! Altı üstü yaşadıklarını, hissettiklerini yazacaksın.”

“Sınıftaki Zeynep de böyle yapmıştı. Fakat başına hiç ummadığı şeyler geldi. Özellikle sinirlendiği zamanlarda rahatlamak amacıyla günlüğü eline alıp düşüncelerini yazdığı için ortaya hiç de sevimli olmayan fikirler dökülmüş. Artık haftanın bir gününü terapi seanslarına ayırmak zorunda.”

“Anladığım kadarıyla senin günlük tutmaya niyetin yok. O halde ver defterimi, belki ben bir şeyler kararlarm,” diyen halam hediyesini geri almaya çalışırken defterin üzerine atladım.

“Yanlış anladın beni halacığım. Sadece günlük tutmanın gerekli olup olmadığı üzerine bir beyin fırtınası yapmaya çalıştım. Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim. Defterime gözüm gibi bakacağım,” diyerek hediyemi çekmecenin içine atıverdim.

“Hımmm, demek onca lafın sonunda günlük tutma fikri hoşuna gitti. Buna sevindim,” dedi. Sonra da, “Seninle burada oturup çene çalmayı çok isterdim fakat babaannenle birlikte pazara gitmeliyim,” diyerek odamdan çıktı. Birkaç saniye geçmemişti ki yeniden içeri girdi.

“Bizimle birlikte pazara gelmek ister misin?” diye sordu.

“Domaaates, armuuut, salatalığa gel ablaaa!” diye delice bağırان o kalabalığa karışmak istemediğimi fakat markete giderken onlara eşlik etmekten mutluluk duyacağımı söyledim. Halam ise pazar ve market alışverişlerinde aile büyüklerinin yanında bulunmanın ne kadar önemli olduğunu belirtti. Gelecekte ev ekonomisi konusunda uzman olabilmek için bu tip faaliyetleri kaçırmamam gerektiğinin altını çizdi. Aslında bu kadar uzun cümleler kurmasının tek sebebi, alışveriş sırasında poşetleri taşıyacak birine ihtiyacı olmasıydı.

“Yemezler halacığım,” diyemedim. Sadece, “Bundan sonra dediklerini dikkate alacağım Perihan hala,” diyerek avucumun içiyle ona bir öpücük gönderdim.

Babaannem ile halam evden çıkmadan önce kapı çalarsa kesinlikle açmamam konusundaki öğütlerini arka arkaya sıralarken benim aklım ve gözüm yalnızca halamın giysilerindeydi. Simli yeşil elbisesinin altına giydiği sivri burunlu, yüksek topuklu lame ayakkabısı ve aynı renkteki çantasıyla semt pazarına değil de şık

bir lokantaya gidiyor gibiydi. Kulaklarından omuzlarına kadar sarkan yeşil tüllü küpelerini, akvaryumdaki balıkları toplamak için kullandığım balık ağına benzettim. Pijamalarıyla pazara gitse bu kadar dikkat çekmeyeceği kesindi. Aslına bakarsanız nerede nasıl giyinmesi gerektiği konusunda sıkı bir derse ihtiyacı vardı.

Halamı seyrederken çenemin istemsiz olarak aşağı doğru sarkmasına mani olamadığım için uyarı almakta gecikmedim. Ağzımı sımsıkı kapatırsam şapşal görünüşümden kurtulabileceğimi söyledi. Hemen dediğini yaptım. Görünüşümle ilgili bana tavsiye veren birine benim de bir iyilik yapıp pazara gitmek için fazlasıyla alımlı giyindiğini –hatta komik göründüğünü– söylemem gerekirdi. Fakat yapamadım. Çünkü değiştiremeyeceğimi düşündüğüm konularda çenem epey sıkıdır.

Perihan halamın, insanların tişörtle gezdiği bir havada suni kürkü ve çizmeleriyle sokaklara fırlaması, lapa lapa kar yağarken terlikle markete gitmeye çalışması oldukça garipti. Ben bunlara alıştım aslında ama onunla ilk defa karşılaşanların eminim kafası karışıyordur. Bu kafası karışan insanların ilk anda verdiği tepkilerse halamı doğru yolda olduğu konusunda heveslendirmekten başka bir işe yaramıyor. Perihan halama göre insanların bir moda ikonuyla karşılaştıklarında ne yapacaklarını şaşırmaları normalmiş fakat bazen aşırıya kaçan tepkiler de verebiliyorlarmış. Halamın tek amacı Paris ya da Milano moda haftalarını

kaçıran halka, stilist kimliğiyle destek olmakmış. Kendisi her ne kadar avangart giysilerini moda fakiri beyinlere çivilemeye çalışsa da insanlar bunu anlamak için çabalamıyorlarmış. Üstlerine geçirdikleri sakil tişörtler ve kot pantolonlarla bir örnek sokağa fırlamaları onu çoğu zaman hayal kırıklığına uğratiyormuş, yine de halka model olmaktan vazgeçmeyecekmış. Çevredeki birçok zevksiz gibi benim de kafamın bu işlere basmadığını söylüyordu. Ama onun gibi bir halaya sahip olduğum için çok talihliymişim. Er ya da geç beni de kendisine benzetecekmış. Amacına ulaşmak adına birkaç hafta önce benim için de giysi siparişi vermişti.

“Gözlerin mavi olduğu için şu turkuaz rengindeki bol kesimli tulum sana çok yakışacak. Hem değnek gibi görünen o sıska bacaklarını da saklamış olacaksın,” diyerek zorla giydirmeye çalıştığı tulumun içinden güc-bela çıkıp babama sığınarak “Bunu asla giymem ben,” diye sahte gözyaşlarıyla yüzümün ıslandığı günü dün gibi hatırlıyorum.

“Ama siyah saçların daha da belirginleşecek. Şunu bir giy, emin ol bir daha üzerinden çıkarmak istemeyeceksin,” diye tutturup gün boyunca beni kovalamıştı. Neyse ki babam sayesinde elinden kurtulmuştum. Zaten o günden sonra bir daha bana giysi almaya kalkmadı.

Halamın bir de alışveriş çılgınlıkları var ki akla zarar. Babam, babaannemin evine taşındığımızdan beri çabalıyor ama henüz bu durumla başa çıkabilmiş değil. “Emekliye ayrılmak ablama hiç iyi gelmedi,” deyip duruyor ve ne yapacağını şaşırmış halde. Onlarla yaşamaya başlamadan önce bu durumdan benim de haberim yoktu. Taşındığımızın ikinci günü eve gelen kargoyla ilk şaşkınlığımı yaşadım. Paketi kuryenin elinden sevinçle alan halam hiç vakit kaybetmeden açtı.

“Perihan hala bu nedir?” diye sorduğumda, “Elbette para sayma makinesi şekerim. Daha önce hiç görmedin mi?” diyerek makinenin fişini prize taktı. Sonra da odasına koşup bir kumbara getirdi. İçindeki buruşuk paraları yere döküp üst üste dizdikten sonra makineyi çalıştırdı. “Tırrr tırrr tırrr,” diye sesler çıkaran makinenin ekranında 230 sayısı belirdi.

“İşte bu bir mucize!” diye bağırdı halam. “Saniyeler içinde kaç liram olduğunu öğrenebiliyorum.” Kumbaradaki paraları eliyle de sayabileceğini söylediğimde yüzünü buruşturup “Zamandan tasarruf etmeye çalışıyorum tatlım,” dedi. Fakat bunun ne anlama geldiğini bilemeyecek kadar küçük olduğumu da ekleyip para sayma makinesiyle birlikte babaannemin yatak odasına kapandı.

Perihan halam elinden düşürmediği telefonuyla aklımın almadığı öyle anlamsız siparişler veriyor ki gelen ürünlerin ne işe yarayacağını düşünmekten yoruldum.

Apartman dairesinde yaşıyan birinin ağaç budama makası ya da bir çuval dolusu gübreye ihtiyacı olmaz. Ama üç gün önce gelen kargonun içinden bunlar çıktı. Halamın yatak odası buna benzer ıvır zıvırla ağzına kadar dolduğu için iki ay önce babaannemin odasına taşınmak zorunda kaldı. Fakat böyle giderse orası da kullanılmayan eşyalar çöplüğü olarak hizmete girecek gibi görünüyor.

Halamın savurganlığı internet alışverişiyle de sınırlı değilmiş. Bunu da birlikte gittiğimiz markette gördüm. Halamın aldıklarından mı yoksa babaannemin kıtlık yaşanacakmış gibi yaptığı yiyecek alışverişinden mi bilmiyorum ama o akşam evde küçük çaplı bir tartışma yaşandı.

“Sana inanamıyorum anne. Verdiğim paranın hepsini nasıl bitirdin?” diye söylenen babam, bilgisayara ekranını sinirle kapatıp masasının üzerinde duran gazetenin magazin ekini, kırmızıya dönen suratını serinletmek için yelpaze gibi öne arkaya savurmaya başladı.

“Başını o ekrandan kaldırılabileydin meyve ve sebze fiyatlarının çığınca artışına şahit olabiliirdin evladım. Hem sadece pazar alışverişi yapmadım. Eve dönerken markete de uğradım. Beğenmediğin o lor peyniri bile almış başını gitmiş.”

“Babaannem haklı baba. Market alışverişi sırasında ben de yanındaydım. Süt ürünleri reyonunda durup lor

peyniriyle konuştuğunu gördüğüm an utancımdan onu tanıımıyormuş gibi yapıp uzaklaştım.”

Hayretle açılan ağzını eliyle kapatan babam, “Anne sen gerçekten peynirle mi konuştun?” diye sordu.

“Ne var bunda canım? Dilediğimle konuşurum,” diyen babaanneme sırtını dönen halam kıs kıs gülmeye başladı.

“Pazarda, markette olanların farkındayım anne. Fakat sen de beni anla. Bir kilo alman gereken peyniri üç kilo alıp tüm apartmana börek yapman şart mı?” dedi babam.

“Evladım öyle deme, hiç alamayan var. Ben börek yaptığımda tüm apartmana kokusu yayılıyor. Vermezsem ayıp olur.”

“O zaman börek yapma anne. Köfte de yapma. Korkan hiçbir şey yapma. Böylece ay sonunu getirmekte zorlanmam,” diyen babam gerçekten kızmıştı.

“Peki peki, dediğin gibi olsun evladım,” diyen babaannem yine bildiğini okuyacaktı ama o an babamın sakinleşmesi için susması gerektiğini biliyordu.

Haftanın son gününü maddi konular üzerine tartışarak geçiren aile büyüklerimi salonda baş başa bırakıp odama kaçtım. İlk iş onu düşünmek için telefonumu elime aldım ve en sevdiğim fotoğrafını açtım. *“Etrafında olan bitene karşı umursamaz bakışları, soğuk ifadesiyle geldiği günden bu yana ulaşılmaz bir yerde duran Eren, ona karşı hissettiklerimi bilse ne düşünürdü*

acaba?” diye aklımdan geçirirken kapım çaldı. “Uyumak üzereyim!” diye bağırdım.

“Saat daha sekiz bile değil,” diye karşılık veren babam, bir şey konuşmak istediğini söyleyip içeri girdi.

Mecburen Eren’i düşünme içine on dakikalık bir ara verdim. Yatağımın kenarına oturan babam, damdan düşer gibi “Burada mutlu musun?” diye sordu.

“Mutsuz gibi mi görünüyorum?”

“Bana laf oyunları yapma tatlım, babaannen ve halanla birlikte yaşamaktan memnun musun?”

“Başka şansımız var mıydı?”

“Sanırım yoktu.”

“O zaman çok mutluyum,” dedim.

“Kabul ediyorum, bazen gerçekten çekilmez oluyorlar ama hepimiz bazen çekilmez oluruz,” dedi, sonra da bu aralar farklı bir eve ıkamamızın imknsız gibi göründüğünü söyledi. Zaten annem böyle düşündüğümüzü dysa hemen itiraz edermiş. Bacak kadar çocuğu evde yalnız bırakmanın türlü sakıncalarını sıralayıp babamın sinirlerini bozarmış. Halama katlanmak zorunda kaldığım için çok zgnmş ama elinden gelen bir şey yokmuş, insan kardeşini seemiyormuş.

“Haklısın baba, insan ailesini de seçemiyor,” dediğimde biraz bozulur gibi oldu ama hemen toparlamaya çalıştım. “O yüzden bazı şeyleri görmemek lazım. Bırak babaannem tüm apartmana börek yapsın, belki de oyle mutlu oluyordur.”